

Κάθε φορά που η βία χτυπά την πόρτα κάποιου ατόμου, συνήθως αδύναμου σωματικά και ψυχικά, αυτό έρχεται αντιμέτωπο με την χειρότερη ικανότητα του ανθρώπου-να προκαλεί πόνο, βλάβη και αισθήματα περιφρόνησης. Η κακοποίηση είναι ένας τρόπος εκφοβισμού του ατόμου, με στόχο την υπαγωγή του σε κατάσταση χειραγώγησης και πίεσης από το περιβάλλον να δικαιολογήσει τη συμπεριφορά του θύτη και να αναλάβει μέρος της ευθύνης.

Αυτό αυξάνει το άγχος και την ενοχή του θύματος ότι η βία του αξίζει, γεγονός που κάνει το άτομο απρόθυμο να πάρει στα χέρια του τον έλεγχο της κατάστασης και να βάλει απαγορευτικά για την κακοποίησή του όρια. Όρια που θα ενισχύσουν την αυτοπεποίθησή και θα δυναμώσουν την θέση του να μην ανέχεται την κατάσταση αυτή.

Φαίνεται ότι η βία γεννά βία. Η συντριπτική πλειοψηφία των ατόμων που ασκούν βία έχουν υποστεί ανάλογη συμπεριφορά ξυλοδαρμού στα σπίτια τους. Ο θύτης, υποστηρίζεται από την σιωπή του θύματος και από τις δυνατότητές του ίδιου να χειρίζεται και να εκβιάζει το θύμα του. Η βία και η κακοποίηση εναντίον των γυναικών είναι μια πολύ παλιά ιστορία. Οικογενειακό μυστικό, συζητιόταν μόνο ως ενδοοικογενειακή υπόθεση, και κυρίως αφορούσε και αφορά γυναίκες που ανέχονται τη σωματική και ψυχική επίθεση από τον σύντροφό τους. Η θυματοποίηση δείχνει να είναι μια ιδιαίτερα δυναμική κατάσταση με αμοιβαία εμπλεκόμενους θύτες και θύματα, επαναληπτικά μοτίβα από ψυχαναγκασμούς, συνεξάρτηση και διαπλεκόμενα συμφέροντα. Είναι γνωστό πως μετά την κακοποίηση ακολουθεί η μετάνοια, η συγγνώμη, τα δώρα, η ηρεμία και οι εκδηλώσεις φροντίδας, μεγάλες παγίδες για το θύμα, καθώς, ο ψυχαναγκασμός της επανάληψης είναι μέρος της ψυχολογίας του θύτη στην αλλαγή των ρόλων: Ο θύτης θα προσφέρει τον εαυτό του ως θύμα, προκειμένου ο κύκλος της εξουσίας του πάνω στο θύμα να επαναληφθεί στο μέλλον.

Θύτης και θύμα δεν σημαίνει μόνο σωματική κακοποίηση, αντίθετα έχει ένα ευρύ πεδίο

«εφαρμογής», επεκτείνεται σε πολλές προβληματικές συμπεριφορές σε πλαίσια όπως η φιλία, η εργασία, οι συγγενικές ή διαπροσωπικές σχέσεις, που έχουν σχέση με την εξουσία του θύτη και αναστέλλουν την έμφυτη προδιάθεση του ανθρώπου να είναι ελεύθερος και να νοηματοδοτεί τη ζωή του, όπως ο ίδιος θέλει. Είναι πολύ σημαντικό το θύμα της βίας να μιλήσει, να πάψει να ανέχεται, να αποδεχθεί, όσο δύσκολο κι αν είναι, ότι η ασφάλεια που αποζητά δεν μπορεί να εξασφαλισθεί από το σύντροφό της αλλά θα πρέπει να την αναζητήσει αλλού.

Σε κοινωνικό επίπεδο, η θυματοποίηση είναι φορτισμένη με άφθονη ηθικότητα από τον κοινωνικό περίγυρο αλλά και περιφρόνηση και για τους δυο εμπλεκόμενους, ενώ το μόνο που είναι αναγκαίο είναι η «φυγή» από την κατάσταση αυτή χωρίς περιττές δικαιολογίες.